

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: staż. Iza Józwiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Wilda --

po rozpoznaniu dnia 1.03.2018r.

sprawy **R. F.** s. A. i B. zd. R., ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że

w dniu 21 listopada 2017r. w P. w centrum handlowym (...) w sklepie (...) w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne wspólnie i w porozumieniu z A. C. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jednej pary obuwia marki K. o wartości 199,99 zł, jednej pary obuwia marki G. (...) o wartości 169,99 zł, jednej pary obuwia marki C. o wartości 279,99 zł o łącznej wartości strat 649,97 zł na szkodę (...) sp z oo

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. Oskarżonego R. F. uznaje za winnego popełnienia w sposób opisany wyżej przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 627 kpk art. 1 i art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i opłatę w kwocie 180 zł.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2017r. w centrum handlowym (...) przy ul. (...) w P. w sklepie (...), oskarżony R. F. wspólnie z inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży obuwia marki K. o wartości 199,99 zł, jeden pary obuwia marki G. (...) o wartości 169,99 zł, jednej pary obuwia C. o wartości 279,99 zł o łącznej wartości 649,97 zł. Świadek P. W. (1), będąc na sali sprzedaży zauważył dwóch mężczyzn, jeden z nich zdejmował z butów zabezpieczenia, po czym podał drugiemu mężczyźnie, który z kolei schował buty do plecaka. Wymieniony świadek podjął obserwację w/w mężczyzn za pośrednictwem monitoringu. Było widać jak mężczyzna zdejmuje kolejne pary butów, zdejmując zabezpieczenia i wkłada buty do plecaka. Świadek zauważył, że plecak był pusty przy wejściu tych mężczyzn do sklepu, a jak wychodzili był załadowany. Mężczyźni wyszli nie uruchamiając bramek. Ochrona udała się w pościg, mężczyźni zostali zatrzymani. Oskarżony R. F. miał 0,93 mg/l o godz. 11:53 i 0,86 mg/l o godz. 11:55.

Obuwie zostało odzyskane, towar nie został uszkodzony i znajduje się na terenie sklepu, nadaje się do dalszej odsprzedaży (k.8).

Oskarżony R. F. ma 39 lat, wykształcenie zawodowe, jest ślusarzem, jest kawalerem, utrzymuje się z prac dorywczych 1500 zł, nie ma nikogo na utrzymaniu, był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 37-40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień oskarżonego R. F. (k. 23-24)

- zeznań świadka P. W. (1) (k. 1-2),

- dokumentów w postaci: wykaz (k.8), protokół badania (k. 13), opisy wyroków (k. 44-46), karty karnej (k. 37-40), płyt CD (k. 6).

Oskarżony R. F. przyznał się do zarzutu i wyjaśnił, że A. C. zna od 2 m-cy, razem udali się na dworzec, gdzie spożywali alkohol, w pewnym momencie kolega powiedział, że potrzebuje buty do chodzenia, w sklepie (...) postanowili dokonać kradzieży obuwia, ukradli 3 pary butów męskich, po przejściu przez bramki zostali zatrzymani. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż pozostają w zgodzie z zeznaniami świadka P. W. oraz z zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. W. (1), gdyż były one konsekwentne, szczere i przekonujące oraz zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego. Świadek wskazał zapamiętany przez siebie przebieg zdarzenia oraz podał szczegóły dotyczące zatrzymania i znalezionych przedmiotów. Sąd nie dopatrywał się żadnych argumentów, by nie wierzyć świadkowi.

Za wiarygodne Sąd uznał zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów. Wskazane dowodowy zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz w zakresie ich kompetencji. Prawdziwości omawianych dowodów nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, oskarżony zachowaniem swym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k w zw. z art. 64 § 1 kk.

Oskarżony R. F. w dniu 21 listopada 2017 r. w P. w centrum handlowym (...) w sklepie (...), w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 m-cy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, wspólnie i w porozumieniu z A. C., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jednej pary obuwia marki K. o wartości 199,99 zł, jednej pary obuwia marki G. (...) o wartości 169,99 zł, jednej pary obuwia marki C. o wartości 279,99 zł o łącznej wartości 649,97 zł na szkodę (...) sp z oo, czyli dopuścił się przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Recydywa została przyjęta z uwagi na odbycie przez oskarżonego kary 1 roku i 8 m-cy pozbawienia wolności w sprawie II K 902/13 Sądu Rejonowego w Raciborzu, dnia 29.12.15r. wykonano karę pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, wina i sprawstwo oskarżonego w sposób jednoznaczny wynika z zeznań świadka P. W. (1) i zgromadzonych dokumentów.

Zgodnie z brzmieniem art. 278 § 1 k.k. przestępstwa kradzieży dopuszcza się ten, kto zabiera cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia. Przez zabór należy rozumieć prawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa musi nastąpić wbrew woli osoby nią dysponującej. Przedmiotem bezpośredniego działania sprawcy przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. jest rzecz ruchoma.

Przestępstwo kradzieży należy do tak zwanych przestępstw kierunkowych, to jest zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Niezbędnym warunkiem przypisania przestępstwa kradzieży jest zamiar bezpośredni przywłaszczenia rzeczy. Nie wystarcza, aby sprawca tylko „godził się” na możliwość przywłaszczenia. Niezbędne jest zatem wykazanie, iż sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, to znaczy tego, że zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz ruchomą.

Kradzież jest przestępstwem materialnym. Do jego znamion należy skutek w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Skutek następuje w momencie zawładnięcia rzeczy przez sprawcę

to jest w momencie, gdy i sprawca objął ją w swoje posiadanie. Wówczas możemy dopiero mówić o dokonaniu tego przestępstwa.

W ocenie Sądu, prawidłowa okazała się kwalifikacja prawna czynu zawarta w akcie oskarżenia.

Odnosząc powyższe rozważania teoretyczne do realiów przedmiotowej sprawy należy uznać, iż oskarżony R. F. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu. Nie ulega wątpliwości, że zamiarem oskarżonego był zabór cudzej rzeczy ruchomej stanowiącej własność pokrzywdzonego.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnione w zakresie opisanym powyżej Sąd przystąpił do wymierzenia mu kary adekwatnej do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Ponadto, orzeczona kara powinna spełniać rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara wymierzona oskarżonemu winna przede wszystkim uwzględniać motywację i sposób jego zachowania, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na nim obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw. Ponadto Sąd, wymierzając kary – zgodnie z dyspozycją art. 53 § 2 k.k. – uwzględnił także właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Przy wymiarze kary Sąd, kierując się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. miał na uwadze tak okoliczności obciążające jak i łagodzące dotyczące oskarżonego. I tak, w pierwszej kolejności Sąd jako okoliczności obciążające uznał uprzednią karalność oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą należy tutaj z kolei przyjąć odzyskanie skradzionych dokumentów oraz przyznanie się do winy i wyrażenie żalu. Mając na względzie powyższe orzeczono wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku. W ocenie Sądu, kara pozbawienia wolności spełnia stawiane przed nią cele i uwzględnia wszelkie okoliczności mające na nią wpływ.

Sąd nie zastosował dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego, uznając, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. i nie można zbudować pozytywnej prognozy wobec oskarżonego. Zastosowanie tej instytucji nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Oskarżony był karany, m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu na kary różnego rodzaju, mimo to ponownie dopuścił się przestępstwa. Zdaniem Sądu, więc, warunkowe zawieszenie wykonania kary nie zapobiegło by jego powrotowi do przestępstwa i tylko kara pozbawienia wolności bez zastosowania tej instytucji spełni stawiane przed nią cele. Oskarżony więc mimo uprzednich szans na wykazanie zmiany swojego naganego zachowania tego nie uczynił i ponownie dopuścił się przestępstwa przeciwko mieniu. Z tych względów Sąd uznał, że cele kary zostaną osiągnięte, gdy kara wobec oskarżonego zostanie wykonana.

Z uwagi na okoliczność, iż w wyniku zdarzenia nie powstała szkoda w mieniu pokrzywdzonych, gdyż przedmioty zostały odzyskane, a jak wynika z notatki k. 8, nie były uszkodzone i wróciły do dalszej odsprzedaży Sąd nie zasądził na rzecz pokrzywdzonego T. M. naprawienia szkody.

W pkt II wyroku Sąd zasądził od oskarżonego koszty postępowania i opłatę, uznając brak podstaw do zwolnienia oraz to, że oskarżony ma możliwości zarobkowe, by je ponieść.

/-/ SSR I. Hantz – Nowak